

**JAMES
PATTERSON
& CANDICE FOX**

**A
FOGADÓ**



NEXT21

Budapest, 2021

ELSŐ FEJEZET

VALAMI NAGYON ROSSZ VOLT KÉSZÜLŐBEN.

Vannak dolgok, amiket egy bostoni zsarú egyszerűen csak tud. Érti a várost, mert az utcák az erei, és amikor beszél, a városlakók hangján szólal meg. Úgy ismeri a kikötő sós szagát, mint a felesége illatát, és legalább annyira fontos és megnyugtató is. A Back Bay metróállomás felé siető léptek zaja ébreszti reggel, és a régi Harci Zónában visító szirénák hangjára alszik el. Minden karácsonykor kiválaszt egy zöldfülű egyenruhást, összeszedik a kelet-bostoni és Hyde Park-i gyerekeket, és elviszik őket egy játékboltba, így mutatva meg az újdonsült zsaruknak meg a kölyköknek, hogy igen, ki lehet jönni egymással. Közben pedig tudja, néhány év múlva pont ezek a zsaruk és pont ezek a kölykök fognak végezni egymással. De a város már csak ilyen. Élő organizmus. Levedli a bőrét, fáj és fájdalmat okoz, vérzik.

Egyszerűen éreztem a levegőben, hogy valami történni fog. A váratlan és szédítő hőség szürreális volt a kocsi mellett a földet borító hó láttán.

Amikor a társammal, Malone-nal berendeltek a rendőrpáncsnok irodájába a belvárosban, tudtam, hogy nekünk annyi. Ha egy bostoni zsarut a rendőrpáncsnokhoz rendelnek, annak nem lehet jó vége.

Malone mindig azzal ugratott, hogy érzem Boston lükettését, a közeledő baj előszelét. Azon a napon, amikor bomba

robbant a maratnonon, éppen a Boylston Streeten voltunk, és mondtam Malone-nak, hogy olyan furcsa forróságot érzek, mintha lázam lenne. Egy-két másodperc múlva már éreztük is az első robbanás erejét a lábunk alatt.

A járőrökcsi hátsó ülésén ültünk, Malone kibámult az ablakon, a térdén dobolt meg a fogát piszkálta.

– Várj csak, tudom, miről van szó – jelentette ki hirtelen.
– A kisbabáról. A kisbabáért kapunk kitüntetést, tudod... a múlt héten.

Két hete Malone-nal már éppen a szolgálat végén járunk, és a kapitányság felé sétálva egy nőt hallottunk sikoltani, mintha ölték volna. Az utcán állt és egy ötödik emeleti erkély felé mutatott. Az erkély betonkönyöklőjén egy kisbaba üldögélt, és láthatóan remekül érezte magát. Jókora tömeg verődött össze; azt gyorsan sikerült megállapítanunk, hogy a gyerek anyja a lakásban van, de nem nyit ajtót, és a telefont nem veszi fel. Mialatt pár kolléga felment a lakáshoz, hogy betörje az ajtót, Malone-nal izgatottan figyeltük, amint a kölyök négykézláb mászik az erkély korlátján, majd remegő lábbal feláll.

Nem volt időnk eldönteni, melyikünk kapja el.

Malone-nal odaugrottunk és megfogtuk egymás karját: a járda fölött alig fél méterrel kaptuk el a kölyköt, miközben körülöttünk kiabált és visított a tömeg. Mint kiderült, az anyjának két munkahelye volt, és annyira elfáradt, hogy a gyerekkel elaludt a kanapén miközben az erkélyajtó nyitva volt, a tűzhelyen meg szénné égett a zöldborsófőzelék.

Jó érzés volt, amikor másnap a kapitányságon megtapsoltak és megéljeneztek minket, közben meg azzal cukkoltak, hogy milyen dagadtnak látszunk a YouTube-videón. A *Boston Globe*-tól is kerestek. Lehet, hogy még kitüntetést is kapunk. Az eset után a feleségem, Siobhan, egy álló héten

keresztül telefonon dicsekedett minden barátnőjének, szólt nekik, hogy nézzék a híradót, a fejemet simogatta, és azt mondogatta, milyen büszke rám, mintha hős mentőkutya lettem volna.

Ám ez a mai nap nem a kisbabáról fog szólni. Éreztem a csontjaimban.

– Nem számítok semmi jóra – mondtam Malone-nak.
– Csak akkor küldenek az emberért kocsit, ha tudják, hogy utána annyira el lesz borulva, hogy vezetni sem képes. Nagy szarban vagyunk. Gyorsan ki kéne találnunk, miért rágtak be ránk a fejesek.

Malone még mindig dobolt a térdén, és hátradőlve figyelte a sofőrünket. Én megkapaszkodtam a biztonsági övben, és figyeltem, ahogy Boston elsuhan a szemem előtt, próbálván rájönni, hogy mire számíthatunk.

Kiszálltunk a járőrkocsiból a rendőrség épülete előtt, a Tremont Streeten. Bementünk, és miután becsukódott mögöttünk a liftajtó, Malone már nem rázta idegesen a kezét.

– Sajnálom – mondta. Szemét a padlóra szegezte. – Őszintén sajnálom, Bill.

– Mit sajnálsz?

Nem felelt. Helyette a rendőrparancsnok válaszolt.

MÁSODIK FEJEZET

A BOSTONI RENDŐRSÉG EGYIK LEGENDÁJA SZERINT a rendőrparancsnok irodájában álló, vendégeknek szóló szék egy régi villamosszékből készült. Azt suttogták, hogy valamelyik szadista barom rendőrparancsnok szerzett egy ohiói börtönárverésen egy villamosszéket, és egyszerűen levágta róla a bőr-szíjakat, leszedte a fejtámaszt, hogy elfogadható kinézetet adjon neki. Malone-nal egyszerre léptünk be az irodába, és két egyforma székbe ültünk le, amelyek bármelyike lehetett kivégzések főszereplője a Középnnyugat egyik rejtett zugában. A fát zavaróan melegnek éreztem, és a kartámlában lévő vájatokba tökéletesen beleillettek a körmeim.

Még akkor sem ültem volna szívesen Rachel McGinniskin rendőrparancsnokkal szemben, ha gratulációra számíthattam. A vörös hajú, keskeny arcú nő annak a Barney McGinniskinnek volt az egyenes ági leszármazottja, aki első írként fogott kezébe rendőri gumibotot. Abban a pillanatban, ahogy Barney magára húzta a kék egyenruhát, a kinevezése az újságokban hisztérikus cikkeket váltott ki, valamint erőszakos összecsapásokat és egész Amerikára kiterjedő irrelles atrocitásokat. A bevándorlás- és katolikusellenes erők három év elteltével eltávolították az állásából, és évtizedekkel később Rachel McGinniskin csak azért is felküzdötte magát a létra tetejére.

A rendőrparancsnok felnyitotta a laptopját és felénk fordította, hogy lássuk a kijelzőjét. Megnyomott egy billentyűt, mire egy fekete-fehér videó indult el.

Egy perce sem pörögtek a képek, de már éreztem ahogy a jéghideg izzadság csorog a hátamon. Malone felé fordultam, ám ő nem nézett a szemembe.

McGinniskin a videón szereplő férfira mutatott.

– Jeremiah Malone detektív, maga látható itt? – kérdezte.

Hangja szokatlanul mély volt, mintha éppen ő kapott volna rossz hírt, nem mi. Malone nem felelt, csak bólintott, mint akit legyőztek. A rendőrparancsnok nem állította le a felvételt.

– William Robinson detektív – mutatott a kijelzőre ismét, és tüzes tekintettel rám pillantott. – Ez itt maga?

– Igen – feleltem. Malone még mindig nem nézett a szemembe. *Nézz rám, te rohadék*, gondoltam. De a szemétláda a kezébe temette az arcát. McGinniskin maga felé fordította a laptopot, és lecsapta a fedelét.

– Ki vannak rúgva – közölte. Annyira megfeszítette az állkapcsát, hogy az izmok kidudorodtak a bőre alatt, a halántékán láttam verni egy eret. – És meg kell mondanom őszintén, uraim, hogy látva a felvételt, nagy örömmel szabadulok meg maguktól. Az én rendőreim közt nincs helye olyanoknak, mint maguk. Munkaviszonyuk azonnali hatállyal megszűnt. És ha meghallom, hogy valamelyikük nyugdíj után érdeklődött, személyesen gondoskodom róla, hogy ebben a városban még *plázarendőrök* se lehessenek. – McGinniskin kisimította a haját a homlokából, és összeszedte magát. – Kérem a jelvényüket és a fegyverüket – közölte.

Alig bírtam felállni a székből. A gravitáció mintha háromszoros erővel húzott volna vissza. Fogtam a fegyverem, lassan megtettem a McGinniskin asztaláig tartó százmérföl-

des távolságot, mert annyinak éreztem, és abban a pillanatban tettem le a revolvért az asztalára, amikor Malone. Végre rám nézett, pont akkor, amikor a jelvényünket vettük le. Azután kimentünk. Csak akkor szólaltunk meg, amikor becsuktuk mögöttünk a rendőrparancsnok irodájának ajtaját.

– Bill – kezdte Malone. – Tesó, figyelj, én...

– Nem hiszem el, hogy ezt tetted. – Teljes testemben remegtem. – Nem hiszem el, hogy ezt tetted velünk. Végünk van. Ki vagyunk rúgva. Ennyi. Kalap-kabát. Kész, vége. Te mocskos rohadék, miért kellett hátba szúrnod, bazdmeg?

Az én melóm. Az én városom. Az öreg épület kövei lüktettek mellettem, egyre közeledve felém. Malone végzett velünk. Ki lettünk dobva egy élő organizmusból. Levetve, akár az elhalt bőr, mint a szemét. Nem bírtam levegőt venni.

– Annyira sajnálom, Bill – mondta Malone a pánik határán. – Én csak azt akartam...

Megragadtam a társamat az ingénél fogva, és McGinniskin irodájának ajtaja mellett a falhoz vágtam. Vagy ezt tesztem, vagy kiverem az összes fogát. Mutatóujjam remegett, amint az arca előtt tartottam, és összeszorított fogsoromon keresztül préseltem ki a szavakat.

– Te meg én? – mondtam. – Ennyi volt. Végeztem veled.

HARMADIK FEJEZET

Két évvel és öt hónappal később

A HALÁLOS ÁLDOZATOK SZÁMA, legalábbis Cline számítása szerint, nyolc volt.

Tisztában volt vele, hogy nárcisztikus, amit csinál, de minden áldott nap leült a háza első emeletén az öbölre néző nagy ablakok elé, ahonnét a túlevelű fákon keresztül nyílt kilátás az óceánra, és elolvasta az újságot, munkája nyomát keresve. Néha azt mondta magának, hogy túl büszke, máskor meg pontosan tudta, hogy milyen jó üzletet csinál. Amióta a parányi, óceánparti Gloucesterbe költözött, nyolcan haltak meg túladagolásban. Havonta kettő. Az újságok harsány címlapja hozta izgalomba. *Járvány. Krízis. Dráma.* Valahányszor a dolgok rosszra fordultak, Cline boldog volt. Bűnözőnek lenni annyit jelent, hogy a világról alkotott képe fejjel lefelé áll. Ellenkezőleg, mint ahogy kellene. Ahol mások lefelé csúsztak, ő felemelkedett.

Ez persze nem jelentette azt, hogy lazábbra foghatta volna gyeplőt. Kiterítette az asztalra az újságot, pont úgy, ahogy a börtönben szokta – hogy közben szemmel tarthassa a többi rabot –, miközben a hadnagyai felsorakoztak előtte. Cline kezdettől fogva nyilvánvalóvá tette, hogy mik az elvárásai, amelyeket mindenkinek be kell tartania. Méretre készült öltöny. Mandzsettagomb. Megbeszéléseken nyakkendő. A modern frizurák, a nyaktetkók, a hosszú és vastag arany nyakláncok tiltólistára kerültek. Nem kell a feltűnősködő marha-

ság. Ez üzleti vállalkozás, nem pedig bűnbanda. A helyiségbe belépő férfiak úgy festettek, mint a napi eligazításra érkező ügyvédek, de közben meg játékosan ütögették egymás karját, röhécseltek, ökörségeket dumáltak, Cline pedig egyetlen pillantással fojtotta beléjük a szót. A hadnagyai piti bűnözők voltak, börtönlotyók és erőszakellenes programokból kibukott barmok, akiket Cline a szarból vakart ki, de rövid idő alatt igazi katonákat nevelt belőlük.

– Newgate hol van? – kérdezte Cline, miután mindenki leült. – Ti, basszátok meg, bírtatok időben ideérni. – A csapat tagjai zavartan néztek egymásra, azután Newgate megjelent egy kisbabával a karjában. Illetve nem kisbaba volt, hanem kislány, bár inkább látszott kisbabának ebben a környezetben, olyan férfikkal körülvéve, akiknek hivatása a halál volt. Cline felállt és figyelte, ahogy a nagydarab, izmos, sebhelyes arcú Newgate letette a mezítlás kislányt a padlóra.

– Nagyon sajnálom, főnök. – Newgate drámain felsóhajtott. – Összevesztem a csajommal, mire ma reggel otthagyt a nálam a kislányt, és lelépett. Nem tudtam mit tenni.

Cline figyelte a kislányt, ahogy körbetotyogta a helyiséget, könyveket húzott le a polcról, kis zsíros kezével összekente az öbölre nyíló ablakokat. Érezte, ahogy a nyakában megrándul egy izom, amint odament az asztalához, és elővette a fegyverét.

– Semmi gond. Előfordul az ilyesmi – mondta Cline. – Biztos vagyok benne, hogy rendesen fog viselkedni. Adjunk neki valamit, amivel játszhat, amíg mi beszélünk. Gyere ide, te kis hercegő. Gyere csak.

A hadnagyok dermedten nézték, ahogy Cline csőre tölthette a fegyvert és kibiztosította. Newgate kislánya érdeklődve cuppogott, odatogyogott Cline-hoz, és elvette tőle

a fegyvert. Tinta a kanapé szélén ült és nem mert hátrahúzódni, azonban vékony karját a feje elé húzta, mintha az megvédte volna a kisgyerek fegyverétől. A kislány vadul próbálta a nehéz fegyvert, majd maga felé fordította a csövét, és belenézett a sötétségbe. Cline szeme Newgate-ébe fúródott, mintegy kényszerítve arra, hogy ellenkezzen. A kislány odasétált az apjához, és ráfogta a revolvert.

– Bang-bang! – A kislány nevetett. Az apja odanyúlt a fegyverért, miközben a kislány sikertelenül próbálta a ravasz köré fonni duci ujját. Mielőtt Newgate elvehette volna tőle, Cline odanyúlt, és megragadta a revolvert. Newgate-re fogta, akinek a félelemtől tágra nyílt a szeme, amint rájött, mi történik.

– Így kell ezt, kis hercegnő – mondta Cline mosolyogva.

NEGYEDIK FEJEZET

REPÜLSZERENCSÉTLENSÉG, gondoltam. Ez az egyetlen, ami most meg tudna menteni.

Minden tölem telhetőt megtettem azért, hogy meggyőzzem a Fogadó lakóit: ne tartsanak megemlékezést feleségem, Siobhan halálának második évfordulóján. Ennek ellenére mégis ott ültem az összecsucskozó műanyag asztal mellett a nagy épületet körbevevő fenyőerdőben, és apró cafatokra tépkedtem egy sárga szalvétát, várva arra, hogy az egész elkezdődjön, közben arról fantáziálva, hogy mi szakíthatja félbe a megemlékezést. Gázrobbanás a konyhában. Vérszomjas fekete medve kiront a fák közül. Egy Airbus A380-as belecsapódik a fák között alig látható palaszürke óceánba. De az volt az igazság, hogy semmi sem menthetett meg attól, ami várt rám. Az emberek Siobhanról fognak beszélni, amit nekem végig kell hallgatnom.

Egész rendesen kitétek magukért, ami nem vallott rájuk, hiszen elég nehéz volt a Fogadó állandó lakóit bármiféle együttműködésre rávenni. Semmi közös nem volt bennük, azt az egyet leszámítva, hogy Siobhan fogadta be őket hónapokkal a kirúgásom után. Siobhan mozgatott meg minden követ, hogy északon felépítse új életünket. Talált egy eladó vendégházat, bebútorozta, megszerezte az összes szükséges engedélyt és jóváhagyást, ami nélkül nem lehet egy fogadót működtetni az óceánparton. Egy fogadót, amely-

nek álmát nyugdíjas éveire tartogatta, és soha nem gondolta volna, hogy korábban kell majd megvalósítania. Siobhan összegyűjtötte a csellengők, a kivertek, a buggyantak és az életben elbukottak csapatát, és mindegyiknek a kedvére tett. Én csak borúsan motyogtam és siránkoztam az elvesztett állásom miatt, és közben eszembe sem jutott, hogy Siobhant is el fogom veszíteni.

Az asztalfőnél Marni állt fel. Ő volt a mi házi lázadó tinédzserünk – valójában Siobhan másod-unokatestvére –, akit egyfajta házi őrizetre küldtek hozzánk, mert állandóan balhézott az anyjával és folyamatosan elszökött otthonról. Ültem a székekben, és figyeltem, ahogy összeszedi magát a beszédre, amikor hangosan megszólalt a lelkiismeretem. Siobhan halála óta én voltam felelős Marniért, és annyi mindenhez hasonlóan vele sem törődtem. Nemrégiben két piercing is került az arcára, és bal járomcsontján megjelent egy kis rózsaszínű szívecske, amiről nem voltam meggyőzve, hogy ténylegesen minden reggel saját kezével rajzolta oda ajakkihúzóval, ahogy azt állította. Tizenöt éves volt. Tetkók, piercingek, meg a hozzájuk szervesen tartozó attitűd. Nagy nehezen kihúzott farmerje hátsó zsebéből egy összegyűrt papírlapot és kisimította. Egy kis beszéd. Megdörgöltem a halántékomat.

– Na, figyelj ide – kezdte Marni, és rám mutatott a mutatoujjával, amelynek körméről a fekete lakk félig lekopott. – Tudjuk, hogy nem akartál semmi ilyesmit, Bill. De mi mind akarunk mondani valamit Siobhanról, és neked ezt meg kell hallgatnod. Az első évben senki nem csinált semmit, ugye? Mintha nem akartunk volna tudomást venni róla. És én ettől nagyon-nagyon szomorú leszek.

– Akkor halljuk már végre – legyintettem bosszúsán.

A legjobb barátom a házban, Nick Jones oldalba bökött. Nickkel mindig igyekszünk kordában tartani a másikat, de néha nem megy ez olyan könnyen. Szeretem ezt az izmos fekete marhát, mert leszerelt katona, és száz meg száz horror sztorija volt abból az időből, amit a Közel-Keleten töltött, és ezek a sztorik úgy zúzzák össze a saját traumámat, ahogy egy légkalapács semmisít meg egy diót.

– Hagyd békén – mondta Nick.

– Te hagyd békén. – Az előttem lévő tálcáról elvettem egy croissant-t, és odadobtam neki. Elkapta, és falni kezdte.

– Ami a legjobban hiányzik – közölte Marni az összegyűltekkel –, az a pocsék zenei ízlése.

Mindenki egyetértően bólintott, páran felnevettek. Anynyira összeszorítottam a kezemet, hogy a bütykeim ropogni kezdtek, és az eget kémleltem egy lezuhanni készülő repülőt keresve.

– Siobhan marha jó szakács volt, és a konyhában mindig szólt a zene – folytatta Marni a papírra pillantva segítségért. – Képtelenség volt eljutni a ház hátsó részéből a lépcsőig anélkül, hogy el ne kapott volna, hogy vele együtt táncoljunk a konyhában. Annyira kínos volt. Tele volt a ház a legcikibb szerelmes nótákkal. Whitney. Bonnie. Céline. Ősrégi, tök furi cucc.

– Ősrégi? – horkantam fel. Nick felé hajoltam. – Céline Dion karrierjének csúcsa a kilencvenes évek közepe volt.

– Fogd már be – intett Nick.

– Imádtam, ahogy Siobhan Bonnie Tylert énekelt szét-tárt karral, átszellemült arccal, kezében egy fakanállal, amit mikrofonként használt – folytatta Marni. – Siobhan miatt az összes dalt kívülről tudom, és annak ellenére nem felejttem el őket, hogy olyan a szövegük, amilyen. Annyira hi-

ányzik. Már van anyám, de Siobhan, ő olyan volt, mintha a jobbik anyám lett volna.

Mindenki rám nézett, hogy mit gondolok Marni szavairól. Összefűztem a karomat és sóhajtottam.

Másodiknak Clayton Spears seriff állt fel. Ő is egy előre megírt beszédet tartott a kezében. Egy pillanatra értékeltem azt a rengeteg tervezést meg szervezést, amit erre a reggeli megemlékezésre fordítottak, és nem hagyták, hogy meglójjak. Az asztalon sárga papírtányérok és szalvéták sorakoztak, és valaki egy egész vázát sárga virágokkal rakott tele. A kedvenc színével.

Clay egyenruhában volt, nyilván azért, mert most érhető véget a szolgálata. Hatalmas hasa annyira lelógott, hogy a pisztolytartó öve eltűnt alatta.

– Mindenki tudja, hogy azért költöztem ide, mert a házasságom tönkrement. – Clay tokája rengett az érzelmektől. – Nem olyan egyszerű büszkének lenni, ha az ember felesége meglép egy másik férfival. Mivel Gloucesterben én vagyok a törvény ura, az egész város tudja, mi történt.

Spears seriff felesége nemcsak egy másik férfival lépett le, hanem egy fiatal férfi modellel, aki a szomszédos lakásban töltötte a hétvégét. A modellnek két nap is elég volt meggyőzni Mrs. Spearst, hogy szórjon be pár cuccot egy táskába, és hagyja ott a seriffet egy egész autónyi tizenkilenc éves kölyök társaságában. Azóta se látta senki.

– Siobhan számtalan éjszaka fenn maradt velem, és végighallgatta a kesergéseimet – folytatta Clay. – A legjobban ő tudott hallgatni és figyelni a világon. Megállás nélkül biztatott és támogatót. Itt ültünk a kertben, ettük a pepperonis pizzát, néztük a csillagokat, és... mellette úgy éreztem magam... mind tudjátok, hogy nem vagyok egy George

Clooney. De Siobhan azt mondta, hogy megérdemlem a szerelmet, és nagyszerű férfi vagyok, és én hittem neki.

Clay gyorsan leült. Talán még azelőtt meg akarta tenni, mielőtt könnyekben tört volna ki, a műanyag szék pedig aggodalomra okot adóan nyikorgott alatta.

Észrevettem, hogy egy kocsi odahajt a házhoz, majd hatalmasat fékezve felveri a murvát.

– A nevem Angelica Grace Thomas-Lowell. – A harmadik beszélő állt fel. Angelica több mint két éve élt a Fogadóban, de valami oknál fogva mindig a teljes nevén mutatkozott be. – Vegán vagyok. Aktivista. Provokátor. Bestseller listás szerző.

A ház előtt álló kocsi szerencsére elvonta a figyelmemet. Oldalt dőltem a székemben, hogy ellássak Angelica mellett, de vékony eres karjaitól nem láttam semmit. A papír, amit a kezében tartott, sűrűn tele volt gépelve.

– Elsőként szeretném bejelenteni, hogy mennyire értékeltem Siobhan állandó hajlandóságát, hogy vele beszélhessem meg bizalmasan az ötleteimet – olvasta Angelica. – A kreatív folyamat nem mindig halad előre egyenletesen. Képlékeny, mágneses, néha kaotikus folyamat. Siobhan ugyan alapvetően ponyvákat olvasott, a folyamatban lévő alkotásaim egy részét megosztottam vele, és az ezekről alkotott véleményét mindig frissítőnek találtam.

Nick hirtelen felállt mellettem. Odapillantottam és megláttam egy nőt, amint kis társaságunk felé rohan. Nem repülőszerencsétlenség, nem gázrobbanás, vagy félelmetes medve, de legalább *valami*. Én is felálltam.

Felismertem a nőt, a városban többször láttam. Ellie Minnow. Megragadta Nick sebhelyes karját.

– Nick, Bill, segíteniük kell. Winley-ről van szó.

– Mi van vele? – kérdezte Nick. – Mi történt?

– Segítünk – kaptam fel gyorsan a telefonomat az asztalról. – Akármiről is van szó, segítünk.

Marni lebiggyesztett ajakkal nézett ránk. Vigasztalásként megszorítottam a vállát ahogy elmentünk mellette.

– Sajnálom emberek, hív a kötelesség. Nyugodtan folytassátok nélkülünk.